

1

**ทะเลกว้างสุดสายตา หาดทรายทอดยาว เมื่อย่ำเท้าลงไปก็จะทิ้งรอยไว้
จนกว่าน้ำจะขึ้นและคลื่นซัดสาดกลบไป**

รอยเท้าวันนี้ปรากฏมากกว่าทุกวันเมื่อเพื่อนรักสองคนได้มาพบหน้าหลังแยกห่าง
จากกันไปนาน...หนึ่งเดือน...มีเรื่องมากมายเหลือเกินที่ต่างฝ่ายต่างเล่าจนแทบฟังไม่ทัน
แล้วเมื่อมาพบกันเช่นนี้ก็ย่อมต้องมีเรื่องอีกมากมายที่กำลังจะเกิดขึ้น

บนผืนทรายนี้

รวมทั้งใต้ผืนทรายนี้ด้วยเช่นกัน

2

“โลกนี้กว้างใหญ่มากนะ **มดแดง** เราต้องออกไปรู้จักโลกบ้าง” แม่บอก
มดแดงในวันที่โรงเรียนใกล้ปิดเทอม

อู๋ย ดิใจจะแย้ ใครบ้างไม่ออกไปเที่ยว เพียงแต่ว่าเวลาแม่เริ่มต้นแบบนี้ มดแดง
ก็อดนึกระแวงไม่ได้ว่า *รู้จักโลก* ที่แม่พูดถึงน่าจะไม่ใช่แค่ออกเดินทางสนุกสนาน ยังไง
ก็ต้องมีเรื่องออร์แกนิกปลอมปนเข้ามาแน่นอน แล้วบางทีก็อาจจะมียะไรมากกว่านั้น
แบบที่ต้องใช้ *แรงงานแบกหาม* ตามคำที่พ่อพูดเวลาโดนแม่เกณฑ์ให้ไปช่วย

เพราะฉะนั้นมดแดงจึงสงวนท่าที เคี้ยวขนมปังกล้วยตากรอคูก่อน ปากไม่ว่าง
จึงไม่ต้องตอบ ใช้วิธีพยักหน้าแทน

“ไปทั้งทีก็ต้องมีจุดหมายอะไรสักหน่อย จริงไหม” แม่พูดต่อด้วยน้ำเสียง
กระตือรือร้น

นั่นไง เริ่มแล้ว

มดแดงพยักหน้าอีกที เท่านั้นเอง แผนการเดินทางของแม่ก็พรุ้งฟู

นี่ถ้าเอาแผนที่ประเทศไทยมากาง แล้วกากบาทลงไปตรงตำแหน่งที่แม่ตั้งใจจะแวะ
เพื่อทำกิจกรรมต่างๆ แผนที่ก็คงลายพร้อย เอาเป็นว่าการเดินทางครั้งนี้จะไปสิ้นสุดลง

ที่ถูกเฝ้าไนน์ และใช้เวลาสองสัปดาห์

สองสัปดาห์ที่ห่างจากเอย์ เอย์กับน้ำอายนะจะตามไปสมทบที่หลัง เอาเข้าจริงก็เกือบหนึ่งเดือนกว่าจะพบกัน

แล้ววันนี้มดแดงก็ได้มานั่งชมทะเลกับเอย์อยู่ด้วยกันตรงนี้แล้ว มีเรื่องมากมายที่มดแดงอยากเล่าให้เอย์ฟัง จนไม่รู้จะเริ่มตรงไหนก่อนดี เพราะจริงๆ แล้วมดแดงมีอยู่เรื่องหนึ่งที่ยากเล่า แต่เล่าไม่ได้

ก็มันเขินนี่นา

เล่าเรื่องอื่นก่อนดีกว่า

“มดแดงวาดรูปเยอะเลย ไหนขอดูหน่อย” เอย์ยื่นมือมาหยิบสมุดภาพ

คู่กายของมดแดง

มดแดงเบี่ยงตัว แต่ก็รีบเปิดสมุดรูปให้เอย์ดู

“แม่พาแวะอัมพวาปีก่อนเลย บอกว่าจะพาไปตามหามะม่วงมันทองเอก” มดแดงเล่าประกอบภาพวาดรูปมะม่วง

เรื่องนี้ต้องเล่าความเดิมตอนที่แล้วเล็กน้อย เรื่องมีอยู่ว่าแม่เกิดความคิดจะเช่าที่ดินส่วนหนึ่งของลุงสนิท แล้วเอามาทำสวนผลไม้ ซึ่งยอมต้องไม่เหมือนสวนผลไม้ที่อื่นแน่นอน

“หนึ่งไม่มีสอง ก็ต้องคุณลัดดาเธอละ” พ่อประกาศในวันที่ฟังโครงการ *สวนผลไม้มหัศจรรย์ล้นโลก* ตามคำของพ่อ

“กว่าจะไปถึงสวนที่อัมพวาได้นะ เอย์ หลงทางตั้งนาน ขนาดแม่โทรถามทางตลอดแม่ไม่ป่นสักคำ พุดซ้ำๆ แต่ว่าคุ่มเหนื่อย แม่ได้ *มันทองเอก* แล้วยังได้ *เหนียงนกกระทา* อกร่องบางช่วง ด้วยนะ” มดแดงทำเสียงตื่นเต้นตามอย่างแม่ในวันนั้น

มันกอเวก

เหนียนนกระทิว

อกร่องบาวข้าว

“ซื้อตลกดินะ มดแดง แล้วนี่वादได้ครบเลยใช่ไหม” เอยถาม ยื่นมือมาอีกครั้ง แล้วก็อีกครั้งที่มดแดงเบี่ยงตัวหลบ

“ครบสิ นี่มะม่วงเหนียนนกระทิวจะมีส่วนกลางป่องๆแบบนี้ แม่บอกว่าหวานอมเปรี้ยว ต้องสุกเหลืองหน่อยๆถึงจะหวานกรอบ ส่วนอกร่องบางข้างก็ต้องกินกับข้าวเหนียวมูนอร่อยเด็ด แล้วก็มันทองเอก แม่ไม่ว่าตอนใกล้แก่จัดจะสีเหลืองเหมือนทองสรุปคือแม่จะเอาพันธุ์ผลไม้โบราณหายากมารวมกันได้ ก็เลยต้องท่องเที่ยวทั่วไทยจนมาลงเอยที่ภูเก็ตินี้แหละ”

“เอยก็อยากมาด้วย แต่ต้องไปมอบตัวเข้าโรงเรียน” น้ำเสียงของเอยปิดความดีใจไม่มีผิด เอยเรียนโฮมสกูลมานาน ฝันอยากไปโรงเรียนมาตลอด มดแดงดีใจที่ฝันของเอยเป็นจริงแล้ว แม้ว่าจะไม่ได้อยู่โรงเรียนเดียวกัน

“นั่งเครื่องบินแป๊บเดียวดิจะตาย มดแดงนั่งรถจนเบื่อกว่าจะมาถึง แถมยังแวะมาตลอดทาง”

ที่จริงแล้วมดแดงบ่นไปอย่างนั้นเอง การเดินทางครั้งนี้สุดแสนคุ้มค่า แต่นั่นเป็นความลับที่มีแค่มดแดงกับสมมุควาดภาพรู้จักกัน มดแดงคงจะใจลอยไปหน่อยเพราะมารู้ตัวอีกที เอยคว้าสมมุคในมือไปได้แล้ว

“เอามาเนี่ย” มดแดงร้องเอะอะ

“ขอดูหน่อยสิ ทำไมหวงจัง” เอยรีบหันหลังให้มดแดง แล้วพลิกเปิดเร็ว ๆ

เร็วแค่ไหนก็ไม่ทันได้เห็นอะไรเพราะมดแดงแทบจะกระโจนเข้าไปเพื่อแย่งคืน
ในนาทีสุดท้ายก่อนที่มดแดงจะได้สมุดไป เอย์ได้ยินเสียงแตงกวาร้องว่า

“โยนมาทางนี้!”

เอย์ขว้างสมุดสุดแรง แตงกวากระโดดรับได้แล้วออกวิ่ง ซึ่งแน่นอนว่ามีมดแดง
วิ่งไล่กวอดตามหลังไปติด ๆ

3

แตงกวาวิ่งไปตามชายหาด พี่เท้าระดับนักวิ่งเหรียญทองย่อมทิ้งขาด

แต่เพื่อความสนุกสนาน แตงกวาวิ่งบ้างหยุดบ้าง หลอกล่อให้พื้มดแดงตามมา

เอาเข้าจริงกลายเป็นแตงกวาเองที่หยุดวิ่ง ยืนแหยงหน้ามองท้องฟ้าเมื่อเห็นเครื่องบินร่อนลงต่ำจนเหมือนเข้ามาใกล้ถึงตัว

“นายกวา แมลงวันเข้าปากไปเป็นฝูงแล้ว” พื้มดแดงเอาคำพูดของพ่อมาใช้

พื้มดแดงวิ่งตามมาทัน ยังชอบแหยง อดตัว สองมือวางบนเข่า แต่ก็อดใจแหยงหน้ามองด้วยไม่ได้

แตงกวาต้องยอมรับว่าก็ครั้งก็หนักราวกับต้องมนตร์สะกด เมื่อเครื่องบินร่อนผ่านเหนือศีรษะ ใกล้จนเหมือนจะเอื้อมมือแตะได้ หาดในยางที่พอกับแม่เลือกมาพักอยู่ติดสนามบิน แต่พ่อบอกว่ามีจุดชมเครื่องบินขึ้นลงจากชายหาดอีกแห่ง ถ้าแตงกวาอยากไปดูเครื่องบินใกล้ ๆ พ่อจะพาไปดู

พ่อทำตามสัญญา แตงกวาไปกับพ่อสองคน พื้มดแดงไม่แสดงท่าทีว่าอยากไปด้วย พักนี้รุ่นว้ายกับการวาดรูป ขณะที่แม่ประกาศชัดเจนว่า

“ไม่ส่งเสริม”

แล้วแม่ก็วิ่งวายนกับการปลูกผักไฮโดรโปนิกส์กระถางวางเรียงตามแนวระเบียงบ้านพัก

“นี่ขนาดมาเช่าอยู่เดือนเดียว ยังลงแรงขนาดนี้นะ” พ่อปั่นก่อนจะถอยรถออกมา

“กว่าไม่ชอบกินเลยครับ ผักเขียว ๆ ของแม่” แดงกวาสารภาพ

“นั่นสิ” พ่อหนึ่งไป แดงกวาอดสงสัยไม่ได้ว่าพ่อกำลังวาดภาพฉากลมแรงพัดเอากะถางลอยไปหมดเหมือนแดงกวาหรือเปล่า หรือจะวาดภาพอาหารมีคุณค่าที่หนีไม่พ้นต้มจืดผักไฮโดรโปนิกส์

พ่อขับรถออกจากหาดในยาง ย้อนกลับมาตามถนนสายหลัก สวนทางกับรถอีกฝั่งที่แล่นมาเร็วจี้ราวกับอยู่ในสนามแข่งเพื่อรีบไปสนามบิน พ่อขับมาเรื่อยๆ จนถึงซอยไม้ขาว 4 พ่อได้ที่จอดรถแล้วก็ยกจักรยานคู่ใจที่อุตส่าห์เอาใส่รถมาจากบ้านปากช่องโนนลงมาปั่น แดงกวานั่งซ้อนท้ายมาสบาย ๆ

“เรียกเหงื่อหน่อยดีกว่านะ ยังเข้าอยู่”

พ่อพูดและปั่นจักรยานมาไม่ถึงสิบลบาทก็ถึงหาดไม้ขาวที่ดูเหมือนว่าจะคึกคักพอสมควร มีนักท่องเที่ยวทั้งคนไทยและคนต่างชาติ พ่อกับแดงกวามองหน้ากันและใจตรงกันแน่นอน คำพูดของแม่ “ไม่ส่งเสริม” ดูจะดังก้องซ้ำ ๆ อยู่ในหู

“เนี่ยละนะคนหมู่มาก ยากควบคุม” พ่อสรุป

จุดชมวิวเครื่องบินขึ้นลงที่หาดไม้ขาวได้รับความนิยมมากขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อมีรูปสวย ๆ ส่งต่ออวดกัน รูปที่มองดูเหมือนใช้มือข้างเดียวประคองเครื่องบินลำยักษ์ไว้ได้ รูปนกยักษ์ร่อนลงต่ำจนเห็นเงาสะทอนในน้ำทะเล รูปกระโดดสูงจนมือแตะเครื่องบิน ผลคือขยะเริ่มเกลื่อนหาด มีรถแล่นเข้าแล่นออก มีคนปั่นรัวสนามบิน

พ่อกับแดงกวาเลือกมุมสงบ ฝ้ามองดูเครื่องบินขึ้นลงเพลิน ๆ พ่อคอยบอกว่า เป็นเครื่องบินพาณิชย์สัญชาติอะไร แต่ละลำใหญ่โตชวนตื่นตาเมื่อเห็นสมรรถนะความแรงต้านลมเพื่อไต่ระดับความสูงขึ้นฟ้า

แดงกวาดูเพลินจนแทบไม่ทันได้ยินที่พ่อถามขึ้นว่า

“แดดร้อนแล้ว กลับกันไหม”

แวกกวายังอยากนึ่งอยู่ตรงนี้อีกสักพักจึงไม่ตอบ ในใจนึกเสียดายที่ไม่ได้หยิบมือถือสามัญประจำบ้าน มาด้วย จะได้ถ่ายรูปสวยๆไปอวดพื้มดแวก แม่ยอมรับว่าสมารต์โฟนเป็นของจำเป็น แต่ไม่ต้องมิกันทุกคนโดยเฉพาะเด็ก ๆ เพราะฉะนั้นในบ้านจึงมีมือถือเครื่องเดียวเอาไว้ผลัดกันใช้ พ่อเลยเรียกมือถือเครื่องนั้นว่า *มือถือสามัญประจำบ้าน*

แวกกวาแหงนหน้ามองท้องฟ้าจนเมื่อยคอ พอหันมาหาพ่อก็เห็นว่าพ่อเดินออกไปตามชายหาดแล้ว กำลังก้ม ๆ เงย ๆ แวกกวาวิ่งไปหา เมื่อเข้าไปใกล้จึงเห็นว่าพ่อกำลังเก็บขยะบนหาดใส่ลงในถุงพลาสติกที่พ่อคงเก็บขึ้นมามีเหมือนกัน

ระหว่างที่แวกกวาแหงนมองฟ้า พ่อกลับก้มลงมองพื้นทราย

“จริง ๆ แล้วไม่ยากหรอกนะ ใคร ๆ ก็ทำได้” พ่อพูดลอย ๆ ระหว่างที่แวกกวาเข้าร่วม *กิจกรรมจิตอาสา* ริมหาดทราย

“อะไรไม่ยากครับ พ่อ”

“สองอย่างนะ อย่างแรก ลดขยะพลาสติกที่ใช้ครั้งเดียวแล้วทิ้งเลย เช่น ขวดน้ำดื่มหลอดดูด อย่างที่สอง ถ้าต้องใช้ก็ทิ้งให้ถูกที่ แต่ก็เริ่มมีคนเข้าใจกันมากขึ้นแล้วละ”

พ่อคงจะมองโลกในแง่ดีเพราะที่แวกกวาเห็นอยู่ตอนนี

ก็มีแต่ขยะพลาสติกทั้งกันเรียราดเต็มหาด

พอกับแวกกวาเดินเก็บขยะไปเรื่อย ๆ

ไม่รีบร้อน ไม่อารมณ์บูด เหมือนเดิน

ออกกำลังกายผสมท่าก้ม ๆ เงย ๆ

พ่อขนขยะขึ้นรถ คงจะเอาไปอวดแม่จะได้เรียกคะแนนจากแม่ได้บ้าง แม่คงจะจัดการแยกประเภทขยะ เอาไปใช้ซ้ำ เอาไปกำจัดให้ถูกวิธี ขยะที่พ่อเก็บมาคงพอใช้แลกกับอาหารมื้อกลางวันทีรออยู่ และโชคดีที่ไม่มีวีแววของ

ผักอเตอร้เครสหาวยให้เห็น

คินนัันแตงกวาหลับตาก็เห็นแต่ภาพเครื่องบินล่ายกษัและเข้านี้ก็ยงอดแหงนดู
ไม่ได้เมื่อเครื่องบินร่อนลงเหมือนเข้ามาใกล้

แตงกวาเห็นเอยเดินเข้ามาใกล้แล้ว ปล่อยให้สาว ๆ ซักฟอกกันเองดิกว่า
ว่าพืมดแดงมีความลับอะไรซอไนไว้ในสมุดภาพ แตงกวาส่งสมุดภาพให้พืมดแดง แล้ว
เดินกลับไปบ้านพัก ตั้งใจจะไปหาขนมกินสักหนอย น้ำอายมมาอยู่ด้วยแล้ว ต้องมีขนม
อร่อยแน่นอน

4

เอยเดินเก่งแล้ว ไม่ต้องใช้ไม้เท้า แต่ยังไม่ใส่รองเท้าสวยๆไม่ได้ แล้วเรื่องวิ่งก็ต้องรอไปก่อน

“สโลว์ไลฟ์ของแท้” เอยนี่ก็เข้าใจเมื่อเดินมาได้แนวต้นสนที่พื้นแข็งกว่าหาดทราย ลมทะเลปะทะใบหน้าให้ความรู้สึกแปลกใหม่ ถึงผมจะเหนื่อยต้องสระทุกวัน เอยก็ไม่บ่นเพราะกำลังเลี้ยงผมให้ยาว เปิดเทอมจะได้ถักเปียไปโรงเรียน แค่นี้ก็ยิ้มแก้มปริแล้ว กว่าเอยจะตามสองพี่น้องมาทัน สมุดภาพก็อยู่ในมือของมดแดงแล้วและไม่เห็นวีแววของแดงกวาง

“มดแดง ไปร้านกรีนคัพด้วยกันไหม น้ำปอจะส่งรถมารับตอนสิบโมง” เอยชวนมดแดง

แม่วางแผนล่วงหน้าเรื่องตามครอบครัวป่าดามาภูเกิด แม่คุยกับน้ำปอ รุ่นน้องสมัยเรียนมหาวิทยาลัยที่มาตั้งรกรากและเปิดร้านกาแฟที่นี่ น้ำปออยากได้ขนมแนวออร์แกนิกเพราะมีลูกค้าต่างชาติตามบ่อย แม่เลยทำการบ้านมาอย่างดี เตรียมสูตรขนมมาให้ น้ำปอชิม แล้วจะได้ลองทำขายในช่วงที่แม่มาพักอยู่ที่นี่

“ไปสิ ทำทางของจะเยอะ จะได้ช่วยน้ำอายชน”